

ДЕЯКІ ПИТАННЯ СТВОРЕННЯ АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА

Актуальність теми, обраної для написання статті, обумовлена прийняттям Верховною Радою України 17 вересня 2008 р. Закону України «Про акціонерні товариства», а також наявністю правових колізій в регулюванні правовідносин щодо створення, діяльності та ліквідації акціонерних товариств, які виникають у зв'язку з регулюванням вказаних відносин також нормами Цивільного кодексу, Господарського кодексу та Закону України «Про господарські товариства».

Метою статті є дослідження та виявлення законодавчих колізій в правовому регулюванні створення акціонерних товариств, а також вирішення питань щодо можливості їх усунення.

Безпосереднім предметом дослідження є правові норми, що містить ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» — Створення акціонерного товариства, яка розташована у розділі II Закону — Заснування акціонерного товариства [1].

Необхідною передумовою виникнення юридичної особи є свідомо вольова діяльність людей — органів державної влади, певної групи або, нарешті, однієї фізичної дієздатної особи. Ті юридичні відносини, що зв'язують визначене чи невизначене коло осіб за наявності поставленої ними чи перед ними єдиної мети, загальних інтересів, що викликають однакову поведінку, однакові права й обов'язки, відокремлюючись від фізичних суб'єктів цих відносин, здобувають нову якість: учасником правовідносини є новий суб'єкт права — юридична особа. Юридична особа є носієм нових суб'єктивних прав, відмінних від суб'єктивних прав людей, що створили організацію. Процес утворення і діяльності юридичної особи неможливий поза державною волею в тій чи іншій формі її прояву. Але цей процес немислимий і поза проявом волі певної групи людей або навіть волі однієї людини.

Питанням створення акціонерного товариства безпосередньо присвячена ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства», який набрав сили 29 квітня 2009 р.

Частина 1 цієї статті кореспондує положенням ч. 1 ст. 153 ЦК України та визначає коло осіб, які можуть бути засновниками акціонерного товариства — це держава в особі органу, уповноваженого управляти державним майном, територіальна громада в особі органу, уповноваженого управляти комунальним майном, а також фізичні та/або юридичні особи, що прийняли рішення про його заснування.

Закон України «Про управління об'єктами державної власності» від 21 вересня 2006 р. № 185-V [2], що визначає правові основи управління об'єктами державної власності, встановлює перелік органів, в особі яких держава виступає в ролі засновника акціонерного товариства. Відповідно до ст. 4 цього закону суб'єктами управління об'єктами державної власності є: Кабінет Міністрів

України; Фонд державного майна України; міністерства та інші органи виконавчої влади (далі — уповноважені органи управління); органи, які здійснюють управління державним майном відповідно до повноважень, визначених окремими законами; державні господарські об'єднання, державні холдингові компанії, інші державні господарські організації (далі — господарські структури); юридичні та фізичні особи, які виконують функції з управління корпоративними правами держави (далі — уповноважені особи); Національна академія наук України, галузеві академії наук.

Серед повноважень, наданих ст. 5 вказаного вище закону, Кабінету Міністрів України у сфері управління об'єктами державної власності є, зокрема, такі: визначати органи виконавчої влади, які здійснюють функції з управління об'єктами державної власності; встановлювати порядок передачі об'єктів державної власності суб'єктам управління; визначати умови створення та діяльності господарських структур; приймати рішення про створення, реорганізацію та ліквідацію господарських структур і визначати центральні органи виконавчої влади, які здійснюють контроль за їх діяльністю; приймати рішення про закріплення в державній власності пакетів акцій (часток) акціонерних товариств, створених на базі державного майна, що приватизується, терміни закріплення таких пакетів акцій (часток) у державній власності відповідно до законодавства про приватизацію тощо.

Уповноважені органи управління відповідно до покладених на них завдань приймають рішення про створення, реорганізацію і ліквідацію підприємств, установ та організацій, заснованих на державній власності; ініціюють створення господарських структур, розробляють проекти їх установчих документів; затверджують статuti (положення) підприємств, установ та організацій, що належать до сфери їх управління, і господарських структур та здійснюють контроль за їх дотриманням, а також мають інші повноваження.

Фонд державного майна України щодо державних підприємств, установ і організацій, зокрема, виступає від імені держави засновником господарських організацій, до статутних фондів яких передається державне майно, у тому числі холдингових компаній та підприємств, які підлягають корпоратизації відповідно до законодавства; приймає рішення про створення, реорганізацію (реструктуризацію) та ліквідацію підприємств і організацій, заснованих на державній власності, що перебувають у його управлінні; приймає рішення про передачу до статутного фонду господарських організацій об'єктів державної власності, а також має широкі повноваження щодо управління корпоративними правами держави.

Територіальна громада в особі органу, уповноваженого управляти комунальним майном, також може бути засновником акціонерного товариства.

Згідно з положеннями Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР територіальна громада — жителі, об'єднані постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр [3]. Згідно

з ч. 5 ст. 16 цього закону від імені та в інтересах територіальних громад права суб'єкта комунальної власності здійснюють відповідні ради.

Відповідно до п. 30 ч. 1 ст. 26 закону виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради вирішується питання про створення, ліквідацію, реорганізацію та перепрофілювання підприємств, установ та організацій комунальної власності відповідної територіальної громади.

Частина 1 ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» вказує, що фізичні та/або юридичні особи, що прийняли рішення про заснування акціонерного товариства є його засновниками. Чинне українське законодавство не визначає поняття «засновник», установлюючи лише вимоги до його правосуб'єктності, права та обов'язки щодо створення суб'єкта господарювання. Тим часом аналіз багатьох нормативно-правових актів призводить до висновку про те, що засновником суб'єкта господарювання може бути названий суб'єкт права, тобто фізична особа, юридична особа або суб'єкт публічного права, що приймає рішення про створення юридичної особи, приймає (затверджує) її установчі документи, передає їй у власність (або на іншому речовому праві) частину свого майна для формування її статутного фонду. Засновниками у вузькому змісті є суб'єкти, зазначені в цій якості в установчих документах юридичної особи на момент її державної реєстрації в Єдиному державному реєстрі підприємств і організацій України.

Частина 2 ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» стосується кількісного складу засновників акціонерного товариства. Засновниками акціонерного товариства можуть бути одна, дві чи більше осіб.

Цивільний кодекс України також передбачає, що господарське товариство, крім повного і командитного товариств, може бути створене однією особою, яка стає його єдиним учасником. Розділилися точки зору щодо можливості існування таких юридичних осіб серед вчених-правознавців. Так, виходячи з того, що акціонерне товариство ґрунтується на колективних засадах (спільне формування статутного капіталу, спільне управління і розподіл прибутку і т.п.), Д. Нефедов вважає господарське товариство з одним засновником «невиправданим виключенням»[4]. Тому він пропонує дозволити створення господарського товариства одним засновником, але що стосується учасників такого товариства, то їх обов'язково має бути декілька. Причому законодавчо — встановити обов'язковий строк, протягом якого господарське товариство може діяти з одним учасником-засновником. Такі погляди ґрунтуються на теорії юридичної особи як колективного утворення, прибічниками якої були, зокрема, А. Венедиктов, С. Братусь, О. Йоффе. Можливість існування господарського товариства з одним учасником базується на теорії фікції або її різновиді — теорії персоніфікованої цілі (Бринца та Беккера), яка, заперечуючи існування реального суб'єкта — юридичної особи, визначає, що остання має за мету управління майном, тобто сама юридична особа виступає як персоніфікована ціль.

Якщо трактувати термін «товариство», то він передбачає наявність декількох осіб. Відповідно до ст. 83 ЦК України товариством є організація, створена шляхом об'єднання осіб (учасників), які мають право участі у цьому това-

ристві. Водночас в інших статтях ЦК говориться про існування господарського товариства з одним учасником, тоді як господарське товариство є юридичною особою (ст. 113 ЦК). Тобто не викликає сумніву той факт, що юридична термінологія не позбавлена умовності. Крім того, новий ЦК не містить жодних винятків стосовно правового положення господарського товариства з одним учасником як юридичної особи порівняно з іншими організаційно-правовими формами. Проведений аналіз дає підстави зробити висновок, що господарське товариство з одним учасником є «повноцінною» юридичною особою, самостійним суб'єктом права і саме таку концепцію сприйняв ЦК України та Закон України «Про акціонерні товариства».

Частина 3 ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» присвячена можливості врегулювання зобов'язальних відносин між засновниками акціонерного товариства щодо його створення шляхом укладання засновницького договору.

Невдалим є використання терміну «засновницький» для цього виду договору, оскільки фактично йдеться про договір про заснування акціонерного товариства, що передбачений ч. 2 ст. 26 Закону України «Про господарські товариства» та ч. 2 ст. 153 ЦК України, відповідно до якої якщо акціонерне товариство створюється кількома особами, вони укладають між собою договір, який визначає порядок здійснення ними спільної діяльності щодо створення товариства. Цей договір не є установчим документом товариства. Договір про створення акціонерного товариства укладається в письмовій формі, а якщо товариство створюється фізичними особами, договір підлягає нотаріальному посвідченню.

На жаль, не тільки у правовій літературі, але й у законодавчих актах поняття «установчий договір», «засновницький договір» і «договір про заснування юридичної особи» іноді змішуються, а легальні терміни, що застосовуються для їхнього позначення, вживаються як синоніми. Зазначені договори мають певні спільні риси. Вони спрямовані на створення нового суб'єкта права, за своєю правовою природою є консенсуальними, багатосторонніми, взаємними і фідучіарними угодами.

У разі коли два (або більше) засновники домовляються між собою про спільні дії, спрямовані на створення юридичної особи, вони укладають договір про заснування юридичної особи або засновницький договір, залежно від обраної організаційно-правової форми створюваного суб'єкта господарювання, що містить умови, покликані регламентувати відносини засновників у процесі створення нового суб'єкта права. Разом з тим, відзначимо, що засновницький договір є установчим документом повного товариства і командитного товариства, але не є таким для акціонерного товариства, товариства з обмеженою відповідальністю і товариства з додатковою відповідальністю. Акціонерне товариство, товариство з обмеженою відповідальністю і товариство з додатковою відповідальністю можуть створюватися на підставі договору про заснування відповідного товариства, а їх установчим документом є статут.

Таким чином, договір про заснування юридичної особи не належить до установчих документів юридичної особи. Він регламентує тільки зобов'язальні

відносини засновників у процесі створення юридичної особи і закріплює бажання засновників здійснити спільні дії, спрямовані на затвердження статуту юридичної особи та державну реєстрацію нового суб'єкта права, зобов'язує також кожного засновника передати внесок до її статутного фонду. Після державної реєстрації юридичної особи і завершення формування її статутного фонду зобов'язання, що виникли з цього договору, звичайно припиняються належним виконанням.

Договір засновників про створення акціонерного товариства виконує інструментальне призначення, є юридичним механізмом, що опосередковує процес заснування зазначених видів господарських товариств. Закріплення на рівні закону договору про заснування юридичної особи як специфічного виду договору викликає необхідність визначення його сутності, з'ясування характерних рис. Крім того, у силу яскраво вираженого організаційного характеру цього договору він має важливе значення для наступного функціонування господарських товариств, а тому окремі неясності в правовому регулюванні укладання договору відбиваються згодом на їх існуванні.

Стаття 87 ЦК України та ст. 57 ГК України містять перелік актів, які належать до установчих документів. По-перше, це рішення одного чи кількох власників або уповноваженого ним (ними) органу про створення суб'єкта господарювання або засновницький договір, а по-друге, це статут (положення).

ЦК та ГК України вказують, що засновницький договір є установчим документом для повних і командитних товариств, при цьому ці законодавчі акти передбачають можливість укладання договору про створення певного виду господарського товариства, який не є їх установчим документом, отже використання в ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» терміна «засновницький договір» стосовно договору про заснування акціонерного товариства є помилковим.

Засновницький договір і договір про заснування юридичної особи мають певні спільні риси, однак між ними є й істотна різниця.

По-перше, договір про заснування юридичної особи регламентує тільки зобов'язальні відносини між засновниками, як правило, у процесі створення юридичної особи, іноді — протягом усього часу її існування. Засновницький договір регулює не тільки зобов'язальні відносини, що виникають між засновниками після його укладання, а й також корпоративні відносини, що існують між засновниками, юридичною особою і третіми особами після державної реєстрації юридичної особи. Крім того, засновницький договір є установчим документом і виконує функцію закріплення правового статусу юридичної особи. Таким чином, засновницький договір являє собою різновид корпоративної угоди.

По-друге, на відміну від безоплатного договору про заснування юридичної особи, засновницький договір за своєю природою є оплатною угодою. Правовою метою засновницького договору є не тільки створення юридичної особи, а й участь у її діяльності, одержання певної матеріальної вигоди. Виконуючи договірні зобов'язання, кожен засновник діє в інтересах юридичної особи та інших засновників, а також переслідує власні цілі. Вносячи майновий внесок до ста-

тутного фонду суб'єкта господарювання, засновник юридично закріплює своє право на одержання прибутку від його діяльності. Навіть при створенні некомерційної господарської організації засновники мають право розраховувати на певну матеріальну компенсацію — одержання безоплатних послуг тощо.

По-третє, засновницький договір не тільки містить елементи договору на користь третьої особи — створюваного суб'єкта права, а й покладає на нього певні зобов'язання в інтересах засновників. Ця особливість засновницького договору обумовлена його специфічними функціями регламентації корпоративних відносин між юридичною особою та її засновниками.

По-четверте, договір про заснування юридичної особи, як правило, припиняється виконанням засновниками зобов'язань, пов'язаних з державною реєстрацією нового суб'єкта права і формуванням його статутного фонду. Як впливає з визначення функцій засновницького договору, він діє з моменту його укладання до моменту ліквідації юридичної особи.

В договорі про заснування акціонерного товариства визначаються порядок здійснення спільної діяльності щодо створення акціонерного товариства, кількість, тип і клас акцій, що підлягають придбанню кожним засновником, номінальна вартість і вартість придбання цих акцій, строк і форма оплати вартості акцій, строк дії договору, який не може перевищувати дати реєстрації Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій.

Частина 3 ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» містить також вказівку на фактичний склад юридичних фактів, настання яких є необхідною передумовою заснування акціонерного товариства. Для його створення засновники повинні провести закрите (приватне) розміщення його акцій, установчі збори та здійснити державну реєстрацію акціонерного товариства.

Слід зауважити, що склад юридичних фактів, яким опосередковується створення суб'єкта господарювання є дещо ширшим.

Суб'єкт господарювання — юридична особа виникає в результаті фактичного (юридичного) складу, елементами якого є наступні юридичні факти:

а) організаційні передумови формування правосуб'єктності суб'єкта господарювання: волевиявлення засновника про намір створити суб'єкт господарювання; угоди засновників про створення суб'єкта господарювання (засновницький договір, договір про створення суб'єкта господарювання); затвердження статуту; обрання органів суб'єкта господарювання; рішення засновника (засновників) про створення суб'єкта господарювання (або ненормативний (індивідуальний) правовий акт уповноваженого органу державної влади чи органу місцевого самоврядування, що оформлює рішення суб'єкта публічного права, що виступає засновником юридичної особи); правочини засновників, спрямовані на формування статутного фонду створюваного суб'єкта господарювання;

б) акт державної реєстрації, що має конститутивне значення для виникнення суб'єкта господарювання, правовим результатом якого є виникнення у суб'єкта господарювання господарської правосуб'єктності, що дає йому право вчиня-

ти будь-які правочини та інші юридично значимі дії в межах установленого законом правоздатності.

Частина 4 ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» містить загальне правило, відповідно до якого при заснуванні акціонерного товариства його акції підлягають розміщенню виключно серед його засновників шляхом приватного розміщення. Публічне розміщення акцій товариства може здійснюватися тільки після отримання свідоцтва про реєстрацію першого випуску акцій. Це положення є повністю тотожним приписам ч. 2 ст. 155 ЦК України.

На практиці існують певні проблеми із застосуванням цього законодавчого припису. Законодавець залишив чинним положення ст. 29 Закону України «Про господарські товариства», відповідно до якого при створенні акціонерного товариства акції можуть бути розповсюджені шляхом відкритої передплати на них (у відкритих акціонерних товариствах) або розподілу всіх акцій між засновниками (у закритих акціонерних товариствах), а також ст. 30. Ці положення відповідали ст. 81 ГК України, але суперечили ч. 2 ст. 155 ЦК України.

Необхідно зазначити, що у цьому питанні розбіжності кодексів формувались на доктринальному рівні. У ГК України передбачалось створення двох видів акціонерних товариств — відкритого акціонерного товариства (далі — ВАТ) і закритого акціонерного товариства (далі — ЗАТ). Відповідно до ст. 81 ГК України акції ВАТ дозволялось розповсюджувати шляхом відкритої передплати та купівлі-продажу на біржах, акції ЗАТ — мали розподілятися виключно між засновниками або серед заздалегідь визначеного кола осіб. Форма ВАТ вже на стадії створення дозволяла залучення широкого кола інвесторів, а ЗАТ — ні.

Частина 2 ст. 155 ЦК України було передбачено принципово інше — при заснуванні АТ усі його акції мають бути розподілені між засновниками. Відкрита передплата на акції не провадиться до повної сплати статутного капіталу. Тобто, за цією статтею АТ не може бути створене ніяким іншим способом ніж шляхом утворення ЗАТ, що майже унеможливило залучення широкого кола інвесторів на стадії створення АТ.

Законом України «Про акціонерні товариства» цей порядок створення АТ визначений як єдино можливий. Передбачено поділення АТ за типом на публічні акціонерні товариства та приватні акціонерні товариства (ч. 1 ст. 5). Частина 2 ст. 155 ЦК України затверджено в новій редакції: «У процесі створення акціонерного товариства його акції підлягають розміщенню виключно серед засновників шляхом приватного розміщення. Публічне розміщення акцій здійснюється після отримання свідоцтва про реєстрацію першого випуску акцій». Дію ст. 81 ГК при цьому було скасовано, хоча законодавець фактично повернувся до конструкції ст. 81 ГК про два види АТ — ЗАТ і ВАТ. Приватне АТ за своєю суттю — ЗАТ, публічне — ВАТ.

Згідно з ч. 4 ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» особливості створення акціонерного товариства шляхом злиття, поділу, виділу чи перетворення підприємницького (підприємницьких) товариства, державного (державних) та комунального (комунальних) підприємств у акціонерне товариство

визначаються Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку, а за участю державних та (чи) комунальних підприємств — Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку за погодженням з Фондом державного майна України.

Слід зауважити, що на сьогодні відповідний наказ ДКЦПФР, який би детально регламентував вказані вище особливості створення акціонерного товариства, відсутній. Чинним залишається лише Положення «Про порядок перетворення суб'єктів підприємницької діяльності із змішаною формою власності, створених за участю державних підприємств, у господарські товариства», затверджене наказом Фонду державного майна України від 12 лютого 1993 р. № 69.

Частина 5 ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» присвячена етапам створення акціонерного товариства, які майже повністю збігаються з етапами, що визначені п. 1.5 Положення «Про порядок реєстрації випуску акцій під час створення акціонерних товариств», затвердженого рішенням Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку від 15 березня 2007 р. № 487 [5].

Відповідно до цього положення порядок створення товариства включає таку послідовність дій:

1. Прийняття зборами засновників товариства рішення про:
  - а) намір створення акціонерного товариства;
  - б) визначення уповноваженої особи (осіб) засновника (засновників) (прізвище, ім'я та по батькові для фізичної особи; найменування, код за ЄДРПОУ, місцезнаходження та номери телефонів /факсу/ для юридичної особи), якій надаються повноваження здійснювати дії, пов'язані із створенням товариства (у разі необхідності);
  - в) розміщення акцій та затвердження протоколу рішення про розміщення акцій;
  - г) укладання договору про створення товариства (із зазначенням розподілу акцій, що планується розмістити, кожному засновнику товариства).
2. Подання до реєструвального органу заяви та всіх необхідних документів на реєстрацію випуску акцій.
3. Реєстрація реєструвальним органом випуску акцій і видача тимчасового свідоцтва про реєстрацію випуску акцій.
4. Присвоєння акціям міжнародного ідентифікаційного номера.
5. Укладення з депозитарієм договору про обслуговування емісії акцій або з реєстратором — про ведення реєстру власників акцій.
6. Виготовлення сертифікатів акцій (у разі розміщення акцій у документарній формі) або оформлення глобального сертифіката (у разі розміщення акцій у бездокументарній формі).
7. Закрите (приватне) розміщення акцій. Оплата акцій кожним із засновників відповідно до вимог законодавства та договору про створення товариства.
8. Прийняття установчими зборами товариства рішення про:
  - а) створення товариства та затвердження статуту;
  - б) затвердження результатів закритого (приватного) розміщення акцій.

9. Державна реєстрація товариства в органах державної реєстрації.

10. Подання до реєструвального органу заяви та всіх необхідних документів на реєстрацію звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій.

11. Реєстрація реєструвальним органом звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій і видача свідоцтва про реєстрацію випуску акцій.

Реєструвальний орган протягом 30 днів після отримання заяви та всіх необхідних документів для реєстрації випуску акцій здійснює реєстрацію випуску акцій або відмовляє в реєстрації.

Після реєстрації випуску акцій засновнику (засновникам) або уповноваженій особі (особам) засновника (засновників) видається тимчасове свідоцтво про реєстрацію випуску акцій, яке є підставою для присвоєння акціям міжнародного ідентифікаційного номера, укладання з депозитарієм договору про обслуговування емісії акцій або з реєстратором — про ведення реєстру власників іменних акцій, виготовлення сертифікатів акцій у разі розміщення акцій у документарній формі або оформлення та депонування глобального сертифіката в разі розміщення акцій у бездокументарній формі.

Частина 5 ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» містить також норму, відповідно до якої дії, що порушують процедуру створення акціонерного товариства, встановлену Законом, є підставою для прийняття Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку рішення про відмову в реєстрації звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій. У разі прийняття такого рішення Державна комісія з цінних паперів та фондового ринку повинна звернутися до суду з позовом про ліквідацію акціонерного товариства.

Відповідно до п. 1.9 Положення «Про порядок реєстрації випуску акцій під час створення акціонерних товариств», затвердженого рішенням Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку від 15 березня 2007 р. № 487 відмова в реєстрації звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій складається у разі:

- а) порушення вимог законодавства, пов'язаного з розміщенням акцій;
- б) невідповідності поданих документів вимогам законодавства;
- в) прийняття уповноваженою особою реєструвального органу або судом рішення про зупинення розміщення цінних паперів, яке є чинним на дату реєстрації, у порядку, передбаченому законодавством;
- г) відсутності будь-якого з документів, визначених у п. 3.2 зазначеного Положення.

Повідомлення про відмову в реєстрації випуску акцій, звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій здійснюється відповідно до встановленого реєструвальним органом порядку. Повідомлення доводиться до товариства (засновника /засновників/ або уповноваженої особи /осіб/ засновника /засновників/) письмово і має містити правове обґрунтування такої відмови.

У разі відмови в реєстрації випуску акцій, звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій усі подані документи залишаються в реєструвальному органі.

У разі, коли в реєстрації випуску акцій, звіту про результати закритого (приватного) розміщення акцій відмовлено з мотивів, які емітент вважає необґрунтованими, він може звернутися до суду.

Детальний правовий аналіз лише однієї ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» свідчить про наявність протиріч та прогалин у регулюванні відносин щодо створення акціонерних товариств, які потребують вирішення.

Література

1. Про акціонерні товариства : Закон України від 17 верес. 2008 р. № 514-VI // Відомості Верховної Ради України. — 2008. — № 50–51. — Ст. 384.
2. Про управління об'єктами державної власності : Закон України від 21 верес. 2006 р. № 185-V // Відомості Верховної Ради України. — 2006. — № 46. — Ст. 456.
3. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 трав. 1997 р. № 280/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. — 1997. — № 24. — Ст. 170.
4. Нефедов Д. Субъекты коммерческого права. Отдельные виды // Коммерческое право : учебник / под ред. В. Ф. Попондопуло и В. Ф. Яковлевой. — С.Пб., 1998. — С. 118–119.
5. Про затвердження Положення про порядок реєстрації випуску акцій під час створення акціонерних товариств : рішення Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку від 15 берез. 2007 р. № 487 // Офіційний вісник України. — 2007. — 27 квіт., № 28. — Ст. 1133.

Анотація

Петренко В. С. Деякі питання створення акціонерного товариства. — Стаття.

Стаття присвячена дослідженню та виявленню законодавчих колізій в правовому регулюванні створення акціонерних товариств, а також вирішення питань щодо можливості їх усунення. Безпосереднім предметом дослідження є правові норми, що містить ст. 9 Закону України «Про акціонерні товариства» — Створення акціонерного товариства, яка розташована у розділі II Закону — Заснування акціонерного товариства.

Актуальність теми обумовлена прийняттям Верховною Радою України 17.09.2008р. Закону України «Про акціонерні товариства», а також наявністю правових колізій в регулюванні правовідносин щодо створення, діяльності та ліквідації акціонерних товариств, які виникають у зв'язку з регулюванням вказаних відносин також нормами Цивільного кодексу, Господарського кодексу та Закону України «Про господарські товариства».

Ключові слова: акціонерні товариства, законодавчі колізії, правовідносини, ліквідація, господарські товариства.

Summary

Petrenko V. S. Some Questions of Joint-Venture Creation. — Article.

Article is devoted to research and identify legislative conflicts in the legal regulation of the establishment of joint stock companies, as well as issues concerning the possibility of eliminating them. The immediate subject of the study are the legal rules that includes art. 9 of the Law of Ukraine «On Joint Stock Companies» — Creation of a joint stock company, which is located in Section II of the Act — Establishment of a joint stock company.

Background due to the adoption of the Verkhovna Rada of Ukraine 17.09.2008. Law of Ukraine «On joint stock companies, as well as the presence of conflicts of law in regulating the relationship of the establishment, functioning and liquidation of joint-stock companies, which arise in connection with the regulation of these relations as the norms of the Civil Code, the Economic Code and the Law of Ukraine» On Business Associations».

Keywords: stock company, legislative conflicts, relationship, liquidation, business associations.